

...tisíc let, jako jedna noční hlídka...

Písmo svaté pracuje úžasným způsobem s pojetím času. Ví, co je to věčnost, místo délky doby zajímá se raději o intenzitu času. Hospodinovy počty úplně převracejí naše obvyklé naučené vzorce. Tisíc let je prý pro Něj jako jeden den, tisíc let trvá jako jedna noční hlídka.

Kdysi jsem držival dvě až tři dvacetičtyřhodinové služby měsíčně. Střídali jsme se o půl třetí ráno. Ta poslední hodina před vystřídáním byla hrozná a strašně se táhla. Vojáků u Kristova hrobu bylo víc, u Petrova vězení zrovna tak, aby se mohli střídat a i během noci si odpočinout. Myslím v tuto chvíli na zdravotní sestry a lékaře, kteří si možná občas při velmi klidné službě mohou zdřímnout, ale nikdo je nestřídá a musí okamžitě vyskočit, když někdo zazvoní. Probrat se a třeba ve vteřinách rozhodovat svým zákrokem o životě člověka. Vzpomínám na přátele, kteří velkou část života pracují na tři směny. A představte si, Hospodin nespí ani nedřímá, když chrání svůj lid (Žalm 121). Úplně jako rodiče, kteří vstávají při každém zavrnění miminka – je to někdy úmorné, ale trvá to jen pár let. A kromě toho mají v této době naprosto geniální pomocníky, jako je třeba chůvička. Fantazírují o nebesích, kde si Hospodin zapne chůvičku, a přece jen aspoň na chvíli zamhouří... Ne, nikoli, když chrání svůj lid, tak chrání. Stále.

ČCE takto chrání sto let; v jeho nadčasových rozměrech je to nic. V našich rozměrech je to víc než jeden lidský život. To všechno krásné, co člověk při troše štěstí může napéčovat do pár desítek let a ještě kousek déle.

Chránil ji dobře. ČCE svými kořeny a charismaty sahá přes stoleté narozeniny až do 14. a 15. století a v konečném důsledku (sic bez apoštolské posloupnosti) až k první církvi. A vyrostla na ekumenickém stromu do krásné větve. Radostně se hlásí k české reformaci a říká jí právem první reformace; o mnoho let předběhla evropský i světový vývoj, když v sebe spojila tehdy docela nepřátelské větve

Obsah čísla:

1-...tisíc let, jako jedna noční hlídka... | 2-Jako host na Setkání s hostem | 3-Sborová dovolená v Alpách | 4-Daniel Henych, 2. díl | 7-Transsibiřskou magistrálou po stopách čs. legionářů | 12-Za sestrou Janou Mejsnarovou | 14-Společné ticho a vnitřní ztišení | 15-Odpouštět provinění | 16-Postavení farářů v církvi | 17-Pozdrav z Makedonie | 18-Tábor 2018 Pustá Rybná | 20-Kalendář na září 2018

druhé tzv. světové reformace, tedy „helvíty a lutrijány“. Je to obdivuhodné, co se našim otcům před sto lety povedlo. Pro Českobratrskou církev evangelickou bylo klíčové, že vznikla sloučením, ne odštěpením, a tak si mohla uchovat poměrně velkou svobodu vyznání; svobodu, která jí umožňuje býtí církví otevřenou, církví laskavou a podpůrnou. Máme důvod k radosti i vděčnosti.

Projevíme obojí na konci září v Pardubicích a v prosinci v Obecním domě. Podrobný program setkání v Pardubicích najdete na stránkách naší církve - <https://www.100letce.cz/>.

Modlitba: Pane Bože, děkujeme, že jsi chránil evangelickou církev; že jsi kvůli nám oka nezamhouřil. Prosíme o tvoji péči, prosíme za každou křesťanskou církev, která se kdekoli na světě shromažďuje. Dej nám radost i vděčnost. Amen.

Pavel Ruml

Jako host na Setkání s hostem

Nejsem členkou dejvického sboru, patřím do katolického společenství u sv. Ducha na Starém Městě, ale čas od času se s přáteli nebo sama ráda vydám jako host do ulice Zikmunda Wintra (kde s potěšením vnímám vanutí téhož Ducha).

Nepočítám-li nedělní bohoslužbu 27. 5. vedenou Zdeňkem Susou, mohla jsem dejvickou atmosféru naposledy zažít na večerním setkání s Petrem Janyškou ve čtvrtek 24. 5.

To jméno mám spojeno s týdeníkem Respekt, v němž Petr Janyška (nar. 1953) působil na počátku 90. let jako zástupce šéfredaktora. V roce 1995 nastoupil dráhu diplomata, v letech 1999-2003 byl velvyslancem České republiky ve Francii. Posledních pět let strávil v Polsku, kde řídil České kulturní centrum. Dnes můžeme jeho názory číst na

<http://blog.aktualne.cz/blogy/petr-janyška.php>.

Po zahajovací písní s refrémem *And before I'd be a slave I'd be buried in my grave* přednášející řekl, že toto heslo je dnes v Polsku – jako už tolikrát v pohnuté historii této země – zase živé. Téma večera bylo totiž formulováno jako otázka: „Směřuje Polsko k autoritářství?“. Referát pak přinesl jednoznačnou odpověď: ano, směřuje. Nebudu reprodukovat, co nám pan Janyška jako dlouholetý očitý pozorovatel a znalec situace u sousedů líčil. Přečtěte si jeho článek k dění v Polsku v posledních třech letech na <http://denikreferendum.cz/clanek/26582-fasizujici-ulice-varsavy>.

Když se Petr Janyška na začátku večera ptal, zda počítáme s přednáškou asi půlhodinovou, ujistila ho paní Študentová, že máme hodinu a půl času. Poslouchali jsme ho bez dechu, chvílemi skoro nevěřícně, celých 100 minut. A vzápětí se hrnuly dotazy, názory, připomínky. Zejména role, kterou v politickém vývoji hraje polská katolická církev, budila podiv a nutila ke srovnávání. Nakonec nestál jen referent, vytvořil se kolem něho doslova debatní kroužek stojících posluchačů. Odcházela jsem po dvou a půl hodinách, mnozí ještě zůstali.

Díky za podnětný večer, přátelé.

Helena Medková

Sborová dovolená v Alpách

Již tradiční sborová dovolená proběhla na začátku prázdnin, to už je docela dávno. Žezlo po Hudcových už po třetí přebírali Kát'a a Marek Tichých a nelze jinak než jim velmi poděkovat.

Počasi nám celkem přálo, tak jsme si užívali lanovek zdarma, výhledů, koupání

v aquacentru s vychytávkami jako slaná vířivka, vlnobítí, sauny... a hlavně vzájemné pospolitosti.

Ve sboru se potkáváme léta v neděli, pak v různých skupinkách, ale často na sebe nemáme moc času.

Tradičně jsme rozděleni do skupin, každá z nich v týdnu jednou vaří pro všechny. K povinnosti služby patří vybrat před jídlem i píseň-modlitbu. My jsme si upravili jednu známou píseň:

Vzdejme Pánu chválu
za vše co nám dává
za vše co nám bere
patří Pánu chvála

Vzdejme Pánu chválu
za rakouský Glatzham
za dejvický sbor v něm
I s farářem Rumlem

Vzdejme Pánu chválu
za prasátka v chlévě
jejich maso chutné
uzené v udírně

Vzdejme Pánu chválu
za brambory, vejce
mouky dar veliký
a k masu knedlíky

Vzdejme Pánu chválu
za úrodnou zemi
do trojice chutné
daruje nám zelí

Vzdejme Pánu chválu
za plné žaludky
za radost u stolu
že jsme rádi spolu!

Ano, vařili jsme uzené, bramborové knedlíky a zelí :-)

Tak se příští rok přidejte, je to moc moc prima.

Marta Študentová

P. S. A v létě jsme 2x mazali chleby pro bezdomovce. Je to také skvělá příležitost, jak být spolu a navíc někomu dalšímu udělat radost.

DANIEL HENYCH (1931 – 2018) (pokračování)

II. Za války

Asi rok před 2. světovou válkou, když bylo malému Danielovi 7 let, začala jeho třiatřicetiletá maminka trpět bolestmi. Hořický primář diagnostikoval, že se jedná o anomálii, kdy má člověk třetí ledvinu - a tuto „třetí“ ledvinu vyoperoval. Marie Henychová měla však ledviny jen dvě. Primář bohužel při operaci přerušil nešťastně močovod u zbývající zdravé ledviny. Manželovi pacientky pak vzkázal, že je jeho žena v agónii a zemře. Bedřich Henych v této nouzi nejvyšší neváhal a z blízkého Hradce Králové přivezl v noci evangelického chirurga Bedrnu, který okamžitě Marii znovu operoval a moč vyvedl bokem. Odhadl, že mladá žena má před sebou asi tři roky života.

Když začala 2. světová válka, bylo Danielovi 8 let. Jak válku viděl svýma dětskýma očima? Ve vzpomínkách „Koho to může zajímat?“ píše:

„Myslím, že když se v Německu dostal k moci Hitler, Češi to většinou podceňovali. Vojáci zpívali: *‘Pojd’, Ádo zlatý, s námi mašírovat, ať taky něco užiješ! Až budou z nebe dolů bomby padat, tak taky jednu dostaneš. Dostaneš ji do hlavy, nikdo ti ji nespraví...’*“

Hodně se spoléhalo na tzv. Maginotovu linii, opevnění na francouzsko-německé hranici, a na spojenectví s velmocemi. Avšak v rozhodujících chvílích se spojenci omezili jen na protestní nóty. A tak Němci v březnu 1939 překročili bez odporu hranice a zřídili Protektorát Čechy a Morava. Už v červnu téhož roku byly zavedeny tzv. norimberské zákony, z nichž asi nejhorší byla protižidovská nařízení. Otec mne tehdy vzal ke svému spolužákovi z hradeckého gymnázia MUDr. Alexandru Kopperlovi a nabídl mu, že v případě potřeby vezme k nám jeho maličkou dceru, vystaví jí falešné doklady a bude ji vydávat za svou neteř. Kopperlovi se však nedokázali jediného dítěte takto vzdát a nakonec, když bylo zřízeno ghetto Terezín, odešli i s dcerkou tam a už se nevrátili.

I v Hořicích se objevila řada lidí se žlutou davidovskou hvězdou. Dostávali jen nepatrné přídělky jídla a měli zakázáno vycházet po setmění do ulic. Když jsem se jednou vracel ze školy, nachomýtl jsem se k tomu, jak gestapáci vyvlekli z domu našeho zubaře MUDr. Kaufmanna a jeho dospělého syna a na korbě nákladáku je s jinými Židy odváželi pryč. Když jsem pak začal dojíždět na novobydžovské gymnázium, zažil jsem, jak uprostřed hodiny odvolal ředitel naši spolužačku. Odešla s pláčem: její babička byla Židovka a Kamila jakožto míšenka nesměla studovat. Na gymnázium se vrátila až po skončení války.

Ve škole se objevil vedle portrétu protektorátního prezidenta Háchy portrét A. Hitlera a profesori při vstupu do třídy museli zdravít vztyčenou pravicíí „Sieg heil!“ Neustále přibývalo hodin němčiny a některé předměty (matematika, zeměpis a jiné) se alespoň částečně vyučovaly v tomto jazyce. Náš dějepisář na gymnáziu (který byl na konci války zdivočelými lidmi coby kolaborant oběšen na pouliční lampě), nás učil například, že Krok měl čtyři dcery: Kazi, Tetu, Libuši a Gertrudu. V prvním pololetí primy jsem měl vyznamenání. Pak však byly podmínky jeho získání hodně zpřísněny: jedničky na vysvědčení směli v jednom předmětu získat jen dva žáci ze třídy a na vyznamenání musely být maximálně tři dvojky. Po čase byly zavedeny i šestky. Když nám češtinář dr. Martinů dal test na „abych, abys, abychom, abyste...“, šestkami se to jen hemžilo.

V hořické předválečné moderní invalidovně byly umístěny některé oddíly Hitlerjugend. Když pochodovaly ulicemi za vytrvalého bubnování, šel z nich

strach. Avšak v zimě, když jsme se s nimi setkávali na kluzišti a viděli, jak je vedoucí nutí nosit v mrazu jen krátké kalhoty a podkolenky, aby z nich vychovali odolnou rasu, bylo nám jich líto. Vedle naší fary byly zas v budově dnešního gymnázia ubytovány už dospělé dívky, které byly vychovávány k tomu, aby se staly matkami, které zplodí děti s válečnými hrdiny (program „Lebensborn“).

Dostí citelně se nás dotýkalo to, že potraviny byly pouze „na přiděl“. Vzpomínám si, že pochoutkou pro mne byly kostky z houskových knedlíků polité rozředěnými povidly a „bonbony“ z ovesných vloček. S trochou závisti jsem se na gymnáziu díval na venkovské studenty, kteří vytahovali z tašek krajíce z bílé mouky mazané sádlem. Na venkově se přece jen lidem dařilo lépe a mnozí tam bohatli právě jako „keřasové“ s potravinami.

Že jsou lidé postiženi i jiným způsobem než nedostatkem jídla, jsme si my děti nepřipouštěly. Asi v primě nebo sekundě jsem si však silně uvědomil dopad války, když se můj spolužák rozplakal, že jeho otec je „rukojmí“, jak se oficiálně mluvilo o politických vězních. Až po letech mi přišlo docela zvláštní, že Němci nechávali studovat děti, které měly rodiče v koncentráku, zatímco komunisti dovedli někdy tvrdě postihnout i druhou nebo třetí generaci „třídních nepřátel“.

Musím přiznat, že Němci si dovedli poradit s nedostatkem surovin, když se ocitli ve válečném stavu kde s kým. Recyklace nejrůznějších látek byla pro ně samozřejmostí. Na všech školách se sbíraly odpadky všeho druhu a z nich se vyrábělo nové zboží. Také já jsem nosil asi dva roky tašku vyrobenou ze ztužené papírové imitace kůže a na léto jsme měli se sestrou Hanou sandály s dřevěnou podrážkou. Nákladní auta jezdila na dřevoplyn, takže po jejich přjetí byly ulice zahalené oblaky černého kouře.

Všecka okna musela být zatemněná, aby světla nezahlédl nepřátelský pilot. Ve škole byly cvičné a později i skutečné poplachy. Ke konci války pak byly některé školy proměněny ve válečné lazarety, takže jsme měli vyučování dokonce v hospodě - v téže místnosti jako byl výčep.

V lednu roku 1945 zemřela ve věku 40 let naše maminka. MUDr. Bedrna sice mamince řekl, že ji čekají tři roky života, ale poněvadž měla dobré srdce a plíce, žila dvakrát tak dlouho. Bohužel umělá ledvina a dialýza tehdy ještě neexistovaly, takže maminku čekala smrt selháním ledviny a celkovou otravou. Dojímalo nás, když si někdy zpívala svou oblíbenou píseň: „*Umlkne jednou píseň má..*“ Pravý maminčin stav rodiče před námi dětmi netajili, což bylo myslím také dokladem zdravé výchovy. Když umřela, sbor jí dal na věnec stuhu 'Statečné paní farářové'.

I z jiných důvodů vzpomínám nerad na konec války. Mohli jsme sice vylézt ze sklepů, kam nás zaháněly poplašné sirény, ale docházelo ke všelijakým zvěrstvům. Před mým dětským zrakem ušlapali rozvášnění lidé dva nedospělé německé vojáčky, kteří byli povoláni do zbraně v posledních dnech války. I v sestře Haně a ve mně byla malá dušička, když jsme viděli oknem, jak naopak ustupující Němci přiložili tatínkovi na prsa pušku, když se vracel přes silnici z modlitebny. Zachránilo ho snad jen to, že jim řekl, že je farář. Bylo to jen čtyři měsíce po smrti první maminky – a co by s námi bylo, kdybychom zůstali sami?

Brzy po válce jsem byl konfirmován. Bylo hodně konfirmovaných – z Hořic i rozsáhlé sborové diaspory. Tatínek nás důkladně připravoval ve všední den a v neděli nás s církevními dějinami seznamoval kurátor ing. Stanislav Růžička. Konfirmovat nás přijel můj kmotříček Bohumír Popelář, farář v Šonově. Ke konfirmaci mi daroval v kůži vázanou Bibli.

Bohumír Popelář také oddával tatínka s ing. Ludmilou Smolíkovou, která se stala naší druhou matkou. Je jistě poněkud zvláštní, že se otec o svém záměru oženit se s ní radil s Hanou a se mnou. Pro nás to byla 'profesorka Smolíková', která nás učivala v nedělní škole, a bez váhání jsme souhlasili. Jednak jsme cítili, že po odchodu první maminky zůstala v rodině citelná mezera. A pochopili jsme, že s nevlastní matkou můžeme stejně dobře pochodit jako kdysi Abraham Lincoln a jeho sestra.“

(Ze vzpomínek „Koho to může zajímat?“ vybrala líh)

Transsibiřskou magistrálou po stopách čs. legionářů

Mám ráda cesty, které mají hlubší smysl. Cestuji po celém světě a navštívená místa si vybírám podle toho, jestli za nimi cítím určitý lidský rozměr. Říkám tomu, že ráda jedu tam, kde se mám čeho chytit. Jinými slovy ráda vyřáším po stopách lidských příběhů, které jsou spojeny s hledáním smyslu života, s hledáním pravdy.

Letošní rok je pro Českou republiku velmi silný. Slaví totiž stoleté výročí vyhlášení samostatnosti. Na jejím vzniku mají zásadní podíl českoslovenští legionáři. Jako vojáci Rakousko-Uherska přešli za první světové války dobrovolně do ruského zajetí, aby mohli bojovat po boku Ruska, Francie a Velké Británie proti Německu s cílem dosáhnout osamostatnění země a vzniku Československa. Po říjnové revoluci v r. 1917 a po hanebném uzavření míru Ruska s Německem o několik měsíců později se Čechoslováci na východní frontě začali formovat do legií a při své cestě do vlasti, která byla pro ně západním

směrem uzavřena, ovládli zcela Transsibiřskou magistrálu. Zde pomáhali vydatně bělogvardějcům v boji proti bolševikům. S jejich pomocí vznikaly nové demokratické vlády v městech a městečkách v blízkosti vlakové trati. Legionáři byli vítáni a oslavováni. Bohužel vše se změnilo po silné bolševické agitaci a po rychlém zformování početné Rudé armády, lidé měnili názor, sklonili hlavu a bolševická nadvláda měla volnou cestu k moci.

Tady začíná můj osobní příběh. Můj dědeček Václav Kratochvíl byl ruským legionářem, navíc byl členem hrdinného Úderného praporu. Ten vznikl z dobrovolníků 5. – 8. pěšího pluku, svobodných a zdravých mužů do 26 let, kteří se dobrovolně přihlásili.

Cítila jsem, že je cesta po magistrále pro mě zásadní. Musím projet místa, kde dědeček bojoval. Chci pocítit něco z toho, co prožíval. Nevnímala jsem, že cesta bude určitě náročná, a že pro mě mohou být zklamáním už jen účastníci zájezdu, kteří mohou být jiného smýšlení než já. Přihlásila jsem se na cestu a začala se těšit.

Ještě jeden bod posílil moji touhu jet a prožít vše na místě. V programu se objevila informace, že letos uplyne 100 let od vyvraždění celé carské rodiny, tedy cara Mikuláše II., jeho ženy Alexandry Fjodorovny, ale i jejich dětí, čtyř dcer - Olgy, Taťány, Marie a Anastázie a syna Alexeje. Dále ještě dalších čtyř osob z jejich nejbližšího okolí. Stalo se to v noci z 16. na 17. 7. 1918 v Jekatěrinburgu, v suterénu domu, kde byli drženi. Byli brutálně postříleni a ubodáni. Poprava trvala nekonečně dlouho. Dcery měly v korzetech na těle diamanty a kulky se od nich odrážely. Dobíjeli je proto bajonety. To je citace z výpovědi Jakova Jurovského, velitele vražedného komanda, i z výpovědí jeho členů. Další detaily hrůzné popravy nebudu pro krutost uvádět.

Následně ještě došlo k zavraždění dalších příbuzných na jiných místech Ruska. Tyto strašlivé zločiny stály na začátku následující dějinné epochy Ruska, později Sovětského Svazu. Cítila jsem, že je nutno na místě popravy carské rodiny provést hlubokou modlitbu za mrtvé, hanebně zavražděné. Ani po smrti nedošli klidu. Na prvním místě, kam jejich těla tajně v noci převezli, je chtěli pohřbít do šachty, ale voda byla zmrzlá a oni se báli, že je objeví. Nakonec tam jen spálili jejich oblečení a osobní věci. Poté odjeli odtud o několik kilometrů dále a tam je pohřbili. A to na dvě místa, aby ztížili následnou identifikaci.

Legionáři carskou rodinu zachránit nestihli, ale bylo vyhlášeno vyšetřování. Těla se však nenašla, i když byli vyšetřovatelé blízko. První hrob byl objeven místním vesničanem již v r. 1977, což bylo ze strachu utajeno, následně pak v r. 1991. Hrob s carevičem Alexejem a jeho sestrou Marií až v r. 2007. Místa

jsou od sebe vzdálena asi 30 metrů. Na místě pálení oblečení vzniká v posledních letech velký klášterní komplex „Svatých carských mučedníků“ nazvaný Ganina Jama. Je plný pravoslavných kostelíků s mnoha místy ke ztišení. Letos se na stoleté výročí chystá obrovská pietní slavnost za účasti ruského patriarchy, a to na všech místech spojených se smrtí.

Tudy všude nás provázel náš ruský průvodce Konstantin. Je v kontaktu s Československou obcí legionářskou, umí i trochu česky. Chtěl nám předat sdělení, že Rusové se začali ptát už na konci 70. let: „Věděl o tom Lenin?“ a „Museli umřít i děti?“

Stáli jsme u skromně ozdobených hrobů s doplňujícími nápisy, kdo tam byl pohřben a co se dotčným stalo. Hroby jsou nyní prázdné, ostatky z prvního hrobu byly převezeny, prozkoumány, odděleny a následně uloženy v pravoslavném kostele v Petropavlovské pevnosti v Petrohradě. Ostatky těl z druhého hrobu čekají na uložení, pravoslavná církev zatím neuznala jejich pravost.

Cítila jsem, že je Konstantin rád, že se řada Rusů aktivně zajímá o to, co se stalo, a vraždy neschvaluje. A pak jsem zažila šok. Nejstarší člen naší sedmičlenné výpravy náhle do posvátného ticha prohlásil: „To je zase druhý extrém, takhle je oslavovat. Já jsem totiž komunist!“

Chápete to? Konstantin nám sděloval, jak obyčejní Rusové smýšlejí o vyvraždění carské rodiny a sem přijede komunista od nás plný naučených vět a frází. Pánovi do druhého dne ztuhly záda a nemohl skoro chodit. Já jsem mu na to řekla: „Ztuhlá záda, ztuhlé myšlení“. Tím začali naše debaty, kdy jsem trpělivě a neúnavně stavěla protiargumenty. Pronášel na účet carské rodiny věty typu: „Když se kácí les, tak lítají třísky“ nebo „Co je to pár mrtvých proti miliónům?“ Z těchto prohlášení mě mrazilo v zádech, ale vnímala jsem je zároveň jako něco naučeného, čeho se dotčný drží, aby se nemusel pustit ideologie, kterou celý život žil.

V 70. letech působil v Jekatěrinburgu jako tajemník komunistické strany Boris Jelcin. Narodil se zde. Aby předešel otázkám, nechal zbourat dům, kde ke vraždám došlo. Na jeho místě nechal postavit parkoviště. Až v r. 2003 tam byl postaven Chrám Panny Marie Na krvi, který se stal poutním místem. Tam jsem se večer vrátila, nebylo to daleko od hotelu. Přes hodinu jsem se tam modlila za mrtvé, ale i za obyčejné Rusy, které tyto vraždy také poznamenaly. Přišel ke mně pán, který tam dozoroval, aby se mě zeptal, jestli jsem viděla zoubek careviče Alexeje. Šla jsem s ním k hlavní ikoně, carská rodina byla totiž svatořečena. Tam jsem si opravdu všimla malého zoubku. Byl to mlčný zub, který se uchoval díky

Alexejově chůvě. Poděkovala jsem, cítila jsem radost, že tam mohu být a uctít památku těchto mrtvých. Koupená ikona na místě je pro mě obzvlášť cenná.

Celá magistrála vede z Moskvy do Vladivostoku a měří 9288 km. Je nejdelší železniční trať na světě. Z Moskvy se dá jet i přes Kazaň či Vladimír a trasy se následně spojí. Existuje mnoho odboček a některé vedou přes Mongolsko či Čínu. Náš vlak projíždí základní trať za 6 dní a 23 hodin. Transsibiřský expres Rossia zvládne tuto cestu o více jak den dříve. Trasa na Transsibiřské je uváděna v moskevském čase, stejně jako čas na nádražních hodinách. Projíždí se 5 časových pásem, na konci cesty je o 7 hodin více než na startu.

My jsme vyjeli z Moskvy z Jaroslavského nádraží 35 minut po půlnoci. Měli jsme čtyři plánované přestávky s ubytováním v místních hotelích. Po Jekatěrinburgu, hraničním městě mezi Evropou a Asií v centru Uralu, přišel na řadu Irkutsk. Šedivé město s mnoha nevkusnými panelovými stavbami ze sovětské éry. Ale také mnoho krásných starších dřevěných domků s vyřezávanými okenicemi. Objevila jsem tam i funkční synagogu z 19. století. A samozřejmě krásné pravoslavné kostely. Navštívili jsme Znamenskij klášter, nejstarší klášter na Sibíři, založený na konci 17. století. Ve městě se nachází muzeum děkabristů, jejich statečné ženy, které za exulanty dobrovolně přijely z velké dálky, jsou v ruské historii pojmem. A jedna perlička. Ukázali nám dům, kde žil Jaroslav Hašek, který se neslavně zapletl s rudými. Pojmenovali tady po něm i ulici.

Následně jsme projeli původní trasu Transsibiřské magistrály kolem jezera Bajkal, z Port Bajkalu do Sudljanky. Měří 72 km a říká se jí Krugobajkalka. Provozují se na ní výletní jízdy s parní lokomotivou. Je dokladem umu stavitelů před více než 100 lety. Mnoho jich při stavbě zahynulo, utrpělo úraz či jinak onemocnělo. Železnice projíždí 57 tunely a galeriemi, vede přes 248 mostů a viaduktů, míjí 268 opěrných stěn. Přestala být součástí Transsibiřské magistrály poté, co byla postavena Irkutská přehrada na řece Angara, jediné řece, která z jezera vytéká. Magistrálu mezi Irkutskem a Port Bajkalem zaplavila voda, tak musela být postavena náhradní trať z Irkutsku do Sudljanky. A ještě jedna zajímavost – nádraží v Sudljance je celé z mramoru.

Jezero Bajkal je nejhlubším jezerem na světě. Tak jako můj oblíbený autor Paolo Coelho ve své knize Alef, jsem se ponořila do vod jezera. Koupel v ledovém Bajkalu byla očistná. Vzhledem k teplotě vody jsem ji podnikla z výpravy jediná.

Pak přišlo Ulan-Ude. Je hlavním městem Burjatské republiky, která je od r. 1992 součástí Ruské federace. Město se jmenovalo původně Udinsk, od 18.

století Verchněudinsk a za SSSR bylo v r. 1934 přejmenováno na Ulan-Ude. Název pochází z burjatštiny a znamená rudá Uda. Řeka Uda městem protéká. Erb města představuje sojombo - tradiční mongolský symbol věčného života (slunce, měsíc, rodinný krb). Do Mongolska je odtud cca 220 km. Město se pyšní největší hlavou Lenina na světě. Váží 42 tun, je vysoká 14 m a vznikla v letech 1970-1971 na počest stých narozenin sovětského vůdce. Vyhrála snad nějakou cenu. To mě ale nedonutilo podpořit společnou fotku pod ní, po které toužil náš komunista.

Dá se navštívit centrum buddhismu v Rusku, buddhistický klášterní komplex, tzv. Involginský dacan. Nachází se asi 40 km za Ulan-Ude. Dřevěné budovy ve stylu tibetských buddhistických klášterů Vás až překvapí. Velkou zajímavostí je láma, který v r. 1927 prohlásil, že se bude modlit a následně zemře a aby ho za 30 let vykopali a podívali se na něj. Údajně měl zcela neporušené tělo. Ze strachu z komunistických úřadů byl znovu pohřben a vykopán až v r. 2001, stav těla byl opět nezměněn. Prošel podrobným medicinským zkoumáním. Vypadá to, že je ve stavu hluboké meditace. Všichni jsme se šli lámovi poklonit. Byl to zvláštní pocit. Svoji modlitbu jsem pronesla v duchu.

Závěrečná trasa do Vladivostoku vede kolem území, kde žijí ussurijští tygři a dva druhy medvědů. Také kolem území židovské autonomní oblasti.

V průvodci se píše, že trať vede přes 89 měst, z toho 5 velkých. Překračuje desítky řek, z nich největší jsou ty z učebnic zeměpisu: Irtyš, Volha, Ob, Jenisej a Amur. Všechny jsme zažili na vlastní oči. Rekord drží Amur protékající Chabarovskem – most přes něj měří 2,6 km. Trať je důležitou spojnici mezi západním a východním Ruskem, kromě osob slouží především k přepravě zboží a jiných nákladů. Míjeli nás dlouhé nákladní vlaky téměř o 100 vagonch.

Projeli jsme stovky nádraží, vlak zastavuje jen na vybraných stanicích. Čas přestávky hlídá „děžurna“. Nekompromisně zavelí nástup do vlaku. Při krátkých dvouminutových pauzách z vlaku nepustí vůbec. Vlakové stanice jsou často krásné klasicistní budovy z přelomu století. Na nástupištích se dají zakoupit ve stáncích pirožky, pelmeně, kvas, někdy i pivo. Pro vodku musíte doběhnout dále od vlaku. Ale pozor! Když se nestihnete vrátit, vlak nečeká.

Cestování je celkem pohodlné. Ruské vagony jsou díky širšímu rozchodu o něco větší než u nás. Na chodbě je samovar, stravovat se lze v jídelním voze. Ceny jsou vyšší, ale zvládnutelné. Na perónech prodávají místní často plody z lesů, uzené ryby, teplé pirožky.

Krajina je pro někoho jednotvárná, ale mě neomrzela. Nekonečná tajga. Tolik blíž už asi v životě neuvidím. Kolem vlaku jsou často bažiny a různé mokřady. Těžko se v nich před 100 lety bojovalo...

A je tady vysněný konec magistrály - Vladivostok. Z něj odváželi francouzské, britské, americké, italské, japonské, ale i československé lodě legionáře a další vojáky do bezpečí. Bylo to za minutu dvanáct. Město bylo poslední, které kapitulovalo před bolševiky v říjnu 1922. Do r. 1992 bylo zcela uzavřeným vojenským přístavem.

A na závěr ještě něco k legionářům. Celou cestu jsem četla kroniku Úderného praporu a předčítala z ní mým kolegům. Je až neskutečné, jak stateční ti muži byli. A imponují mně také hodnoty, které zastávali: vlastenectví, bratrství, chabrost, demokratické smýšlení. Ty mladé muže tam drželo to vědomí, že díky nim je šance na vznik samostatného Československa. Celou kronikou se nese tato myšlenka. A oni také na bojišti umírali. My jsme navštívili dva hřbitovy legionářů. Michajlovský v Jekatěrinburgu a další ve Vladivostoku. Až s děsivou přesností se shodovala jména mrtvých na náhrobcích se jmény konkrétních příběhů padlých v kronice úderníků.

Čest jejich památce. Jsem hrdá na to, že můj dědeček byl legionářem. Měl štěstí, z Ruska se vrátil. Myslím si, že my všichni v naší zemi bychom si měli s láskou připomínat, komu vděčíme za naši samostatnost. Budovat národní hrdost je velmi důležité. Jiné země to přehánějí, my se zase tváříme, že se nás to netýká. Zapracujme všichni na tom. Dlužíme to našim hrdinným předkům, zvláště legionářům.

Jiřina Muzikářová

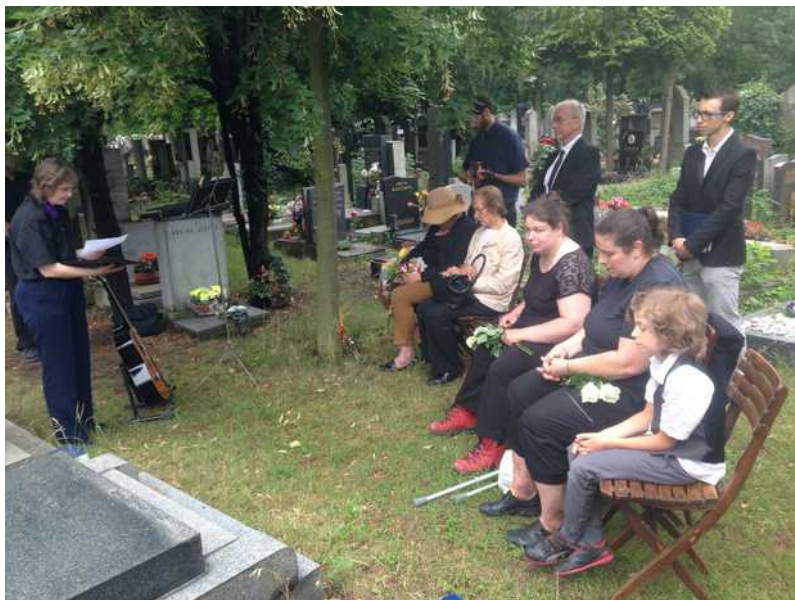
Za sestrou Janou Mejsnarovou

Sestru Janu Mejsnarovou jsme mohli potkávat při bohoslužbách do letošního jara. Zemřela tiše 1. května. Rozloučení s ní se konalo při uložení urny do rodinného hrobu 12. června na hřbitově Na Zelené Lišce. V tom týdnu byli bratr farář Ruml na dovolené a sestra farářka Ridzoňová na jiné církevní akci. Setkání u hrobu tedy zorganizovali bratři a sestry z baptistického sboru Na Topolce a bylo to rozloučení vskutku důstojné. Zazněla při něm i tato slova sestry farářky Kucové:

Ježíš Kristus řekl: Amen, amen, pravím vám, kdo věří ve mne, má život věčný.

Toto slovo nás potěšuje, když se dnes loučíme se zemřelou sestrou Janou Mejsnarovou. Sestra se narodila 21. ledna 1939 - v Praze Holešovicích, na Maninách. Měla dvě starší sestry, Věrušku a Milenku, které ovšem v útlém věku zemřely. Sestra Mejsnarová se ráda učila a již za studií pracovala jako konstruktérka. Rýsovala domy, mosty a jiné objekty v Praze, přitom dálkově

studovala večerní školu. Později se při dvou dětech přestěhovala do Prahy 6, kde v zahrádkářské kolonii, která se tenkrát transformovala v obytnou zástavbu, postavila rodinný dům.

Odmalinka ji maminka vodila do společenství věřících k baptistům. Měla vztah k baptistickému sboru Na Topolce, kde byla také v mládí pokřtěná. Když se jí narodily děti a byly malé, chodívala s nimi do kostela Českobratrské církve evangelické, ale později znovu i do baptistického sboru Na Topolce. Její dcery byly křtěné v baptistickém sboru na Vinohradech. V pozdějších letech se sestra Mejsnarová vrátila do ČCE, do sboru v Dejvicích.

Ke konci života trpěla různými nemocemi, avšak až do konce při všech strádáních života, zůstala věrná Pánu Bohu. Nedlouho předtím, než si ji Pán Bůh z tohoto časného života odvolal, jsme ji opět s radostí viděli při bohoslužbách ve sboru Na Topolce. I když již velmi špatně mluvila, nesčetněkrát vyjadřovala vděčnost za to, že může ve společenství bratří a sester být. Snad tušila, že se její pozemská pouť chýlí ke konci, a tak se s věřícím lidem ve sboru, kam v mládí chodívala, chtěla jakoby ještě jednou uvidět a rozloučit. Sestra Mejsnarová zemřela při krátkém pobytu v nemocnici ve spánku nad ránem 1. května.

Zazpívejme společně píseň, kterou sestra Mejsnarová tolik milovala. Naučila ji také své děti. Je to píseň *Vezmi Pane život můj*.

Anna Hejlová

Společné ticho a vnitřní ztišení

Sedím u svého psacího stolu, vedle sebe mám šálek dobré kávy, a chystám se trochu pracovat. Ale nejdřív zavírám oči, vydýchám, vnímám, ztiším se a ... neslyším vůbec nic. Ticho. Hluboké a pro mne nyní krásné ticho. Jsme s malou dcerkou po obědě a ona zrovna usnula. Ticho okolo mne proniká do mého těla a postupně ztiší celou mou uchvátanou duši. Je to blažená chvíle rodiče, který se celý den stará o batolete...

Jistě to mnozí z Vás znáte. Nebo máte jiné chvíle, kdy se krátce zastavíte v běhu svých každodenních starostí a vnímáte ticho kolem Vás nebo ztišení uvnitř Vás. Procházka z práce domů, osvěžující sprcha, broukání oblíbené písničky, ranní modlitba ... *„Takové chvíle nás tělesně i duševně uvolňují, umožňují vnitřní svobodu, prohlubují sebepoznání, soucit a lásku a dávají radost ze života.“* píše Jan Šedivý ve svém textu „Místa usebrání“ (viz Souterrain červen 2018) a popisuje ženu, která vyhledává zastavení a ztišení v každodenním životě právě na bohoslužbách.

Jak to máte Vy? Vnímáte naše nedělní bohoslužby také jako možnost pro sebe ke ztišení, zastavení, zotavení?

V dalším textu „Čemu mě učí zahrada“ (viz Souterrain červenec/srpen 2018) se Jan Šedivý věnuje tomu, co nám dopřeje duševní uvolnění a vnitřní svoboda, které vycházejí z chvílí ztišení: Dokážeme pak být vnímavější k svému okolí a „[...] objevujeme, že všechny věci a živé bytosti [...] mají hodnotu samy o sobě. Vě všem se projevuje Boží přítomnost v celé své plnosti.“

Také to zakoušíte, když máte možnost se opravdu ztišit? Že víc vnímáte Boží přítomnost v sobě a kolem sebe?

Citované texty od Jana Šedivého se v posledních dvou číslech Souterrainu neobjevily náhodně. Dotýkají se podstatných prvků křesťanské spirituality: schopnost ztišit se, „jen být“, uvědomit se, co se děje právě teď a vnímat v té přítomnosti Pána Boha.

Jsou to velice intimní zkušenosti v duchovním životě každého z nás a nesnadno se nám o tom mluví. Přesto jsme se rozhodli otevřít prostor ke sdílení na téma „ticho a vnitřní ztišení“ v našich duchovních životech.

V našem sboru se čím dál tím více objevují hlasy, které potřebují k osobnímu ztišení větší prostor společného ticha. Odložit své vlastní myšlenky a otevřít se Boží milosti. Někoho to možná vůbec netrápí, protože se dokáže vnitřně ztišit i při okolnímu rámusu. Ale chceme tyto hlasy brát vážně, protože pocházejí z hluboké touhy zažít Boží přítomnost. A čemu, když ne této touze, by měly

sloužit naše nedělní bohoslužby?

Srdečně Vás vyzýváme k zamyšlení o osobní potřebě ticha během bohoslužeb!

*Jaký význam má pro Vás vnitřní ztišení pro Váš osobní spirituální život?
Vyhovuje Vám dosavadní prostor pro společné ticho na našich bohoslužbách?*

Sdílejte svoje myšlenky s námi v osobním rozhovoru nebo textem, který můžete hodit do „tiché krabice“ v předsáli nebo poslat mailem na adresu: j.stoklasova@albrechtmail.de

Texty a myšlenky budou průběžně zveřejňovány v našem Souterrainu.

Vaše „tichá skupinka“ :)

Věra Tichá, Wanda Dobrovská, Jana Cihlová, Filip Härtel, Kryštof Sýkora a Judith Stoklasová

Odpouštět provinění

Špatně jeden druhému porozumět je tak snadné a časté, že vztahy přežívají jen zázrakem. Jedinou cestou tu je láska. Apoštol Pavel píše, že láska „nepočítá křivdy“ (1K 13, 5). V láskyplných vztazích svoje myšlené seznamy křivd odhazujeme pryč, a když se znovu začnou připomínat, nevšímáme si jich. Až příliš často si ty seznamy uchováváme, prodléváme u nich a opatrujeme je jako poraněné zvíře. Říkáme, že odpouštíme – a možná tomu dokonce věříme –, ale když se ten seznam znovu objeví, uvažujeme o něm s nepěkným pocitem uspokojení. „Vidíš, co mi provedla? Pamatuješ, co řekla!“ Spolkneme návnadu dotčenosti, a jsme v pasti.

Slovo, jímž Bible vyjadřuje provinění, ve skutečnosti znamená „návnadu“ – návnadu, která se umísťuje do pasti, aby nalákala zvíře do tenat smrti.

Provinění je třeba rychle odpouštět, protože jinak se podeberou a zamoří celý vztah. Otrava prosákne ven a zasáhne i naši duši. Provinění, která si v sobě necháváme, vedou k smrti.

Lidé nás budou zraňovat. I my budeme druhým ubližovat. Všichni to budeme dělat záměrně i bezděčně, plánovitě i zcela bezmyšlenkovitě. Když za nás Ježíš umíral, vzal všechna naše provinění na své zlomené tělo a totéž udělal i s proviněními všech ostatních. To, co vytrpěl – bití, bičování, výsměch a nakonec ukřižování – bylo víc než dost na zaplacení za to všechno. Za provinění nás všech.

Někdy ve své lidské přirozenosti můžeme mít pocit, že k tomu, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost, musí druzí za svoje provinění zaplatit. Ježíš ale vzal jejich účet na sebe. Zaplatil místo nich.

Musíme se s Boží pomocí rozhodnout odpustit. Nechat to být. Nechat je jít. Vyjít z té pasti.

Skutečně sama sebou, Stasi Eldredgeová (str. 106), zaslala Eva Javornická

SYNODNÍ
RADA

Všem sborům ČCE

Praha, 16. srpna 2018

Č.j.: ÚCK/471-2/2018

Postavení farářů v církvi

Milé sestry, milí bratři,

před rokem vás synod vyzval k rozhovoru o tom, proč ubývá zájmečů o farářské povolání, jaké jsou asi příčiny, co můžeme dělat, aby se situace zlepšila.

Letošní synod se seznámil s výsledky vašich rozhovorů ve sborech i na konventech a hledal, jak je převést do konkrétních činů. Výsledkem je toto usnesení č. 29:

1. *Synod ukládá sborům, aby dbaly na časté přímluvné modlitby za kazatele nové i stávající.*
2. *Synod ukládá staršovstvům, aby věnovala zvýšenou péči svým kazatelům, dbala na vzájemně otevřené vztahy, dopřávala jim čas na zasloužený odpočinek a na rodinný život, podporovala je v jejich dalším vzdělávání a využívání supervize.*
3. *Synod ukládá synodní radě, aby ve spolupráci se svými poradními odbory dbala na připomínání výzev mladým lidem i lidem středního věku ke studiu teologie, zejména při celocírkevních kurzech, setkáních, sjezdech.*
4. *Synod ukládá synodní radě, aby synod v roce 2021 informovala o aktuálním vývoji v postavení farářů ČCE.*

Prosíme, přikloňte se svým srdcem i svým nasazením k prvním dvěma bodům usnesení, modlete se často za kazatele i všechny, kdo církvi slouží, dbejte na vzájemně otevřené vztahy, v nichž se tak dobře daří důvěře a lásce.

Za synodní radu

Daniel Ženatý
synodní senior

Pozdrav z Makedonie

Makedonie je země kouzelné přírody, spousty pramenů čisté a slad'oučké vody, luk plných kvítí, motýlů, nádherných památek a ještě nezkažených lidí. Při návštěvě starých raně křesťanských pozůstatků osídlení v jedné malé vesničce nás její obyvatelka, paní Stojna, pozvala k sobě na zahradu na kávu a třešně. Nic neobvyklého. Žije tam sama, syn pracuje ve Švýcarsku. Tak to tam má hodně rodin. Nikdo si na osud nestěžuje, mají radost, že přijdou lidé, pohovoří, zastaví se s nimi - však jste přátelé, že?

Marta Študentová

Tábor 2018 Pustá Rybná

Letošní dětský tábor?

28. 7. – 4. 8., Pustá Rybná – Damašek, chalupa se zahradou půjčená od baptistů, 29 dětí z Prahy a Nosislavi, 12 vedoucích, zdravotnice, kuchař Pavel R. (mňam, mňam), Kniha Ester, čtení, hry, soutěže, dílničky, koupání v hasičské nádrži, lanová dráha, celotáborové noviny, táborák, zpívání, celodenní výlet, dětská bojovka, noční hra, rozcvičky, práce v kuchyni, radost...

A jako bonus se můžete podívat na písničku, kterou nám děti napsaly a zazpívaly poslední večer (na nápěv Svý kroky rozezpívej, zpěvník Svítá).

Ref. Svý děti 3x |:dál posílej:|
(jó do tábora)
vedoucím |:do péče dej:|

1. Vzdejme Pavlu díky,
zdroji skvělé stravy
a Elišce taky,
díky ní jsme zdraví.

2. Vzdejme Ivě díky,
postavičky robí,
Ondřejovi taky,
trestá ty, co zlobí.

Ref.

3. Vzdej Běňovi díky,
štípat vyučuje,
a Jendovi taky,
že se parfémuje.

4. Vzdej Filipu díky,
za to, že je hebký,
Jirka body sčítal,
střílel ze vzduchovky.

Ref.

5. Vzdej Tomíku díky,
půjčil nám hamaku
a Bára svým čtením,
zbavila nás strachu.

6. Vzdejme Káje díky,
složila nám píseň,
a Ireně také,
zpěvem ničí tíseň.

Ref.

7. Vzdejme Lence díky,
že nám zakázala
(pozn. - je tím myšleno
nedělní kázání na zahradě)
Josefovi taky,
přinesl svá lana.

8. Vzdej Alešu díky,
velkej je jak bidlo,
A baptistům taky,
půjčili nám bydllo.

Ref.

Efox

Kalendář na září 2018

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	2. 9. s VP 9. 9. 16. 9. 23. 9. 30. 9. 7. 10. s VP	Olga Navrátilová Pavel Ruml Pavel Ruml Petr Macek Andrew Prasad, moderátor severnětemž- ského synodu URC (Velká Británie) Pavel Ruml
Biblická hodina	od října	
Děti	maminky s dětmi: 6. 9. v 9:30 6. 9. - 1x za měsíc od 17:00 do 18:30	
Konfirmandi	po dohodě bude stanoven termín	
Nedělníci	16. 9. (vždy 3. neděli v měsíci, po bohoslužbách)	
X-cátníci	sledujte ohlášky	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	9. 9. po bohoslužbách	
Hodina pohybu	sledujte ohlášky	
Klub poznávání	13. 9. v 9:30. Jana Kohoutová: O vděčnosti.	
Křeslo pro hosta	20. 9. v 19:00 hod - koncert Slávek Klecandr	
Staršovstvo	6. 9. v 19 hod.	
Zpívání - Stodůlky	každý pátek v 9:15	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 23. 9. 2018.

Říjnové číslo vyjde 30. 9. 2018

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. 2400319773/2010